

Petrárka' Remetesége.

Eggy magános Völgybe' Vaucluse (Voklüz) Forrása mellet nyugszik Petrárka' Remete-háza. Közel ezen Forráshoz, a' melyből a' Sorgue (Zorg) ered, és világos Folyamatban, Avignon (Avinyon) mellett, ezen a' Föld' egygy szép Tájékán, a' Rhonába esik, szorúlnak két felöl magas Hegyek olly keskenyen öfzve, hogy végre az Ember egélfzen tőlök el-záródik, és az egéfsz Világtól el-szakasztatik . . . Nem lát egyebet, tsak Eget Feje felett, és a' Hegyeket magakörül; nem hall egyebet, tsak egygy Forrás' lassú Mormogását, a' mely egygy Sziklának Barlangjában tsergedez.

A' Hegynek le-hajló Oldalában, lakott Petrárka. Itt élte Végig Napjainak Maradványit, kedves Laurájának Szomfzédtségében, a' Nyugalom', és Tudományok' Ölében. De illyek a' mi Reménységeink! Itt kel-

lett

lett néki töle meg-válni, és itt síratta annak Halálát, és a' maga Fájdalmait. — Ez a' vadony Bértz hangozta Jajgatásait. Próbá-
 úl itt van egy hettő szabad Fordításban:

Tifztá Forrás, híves és kedves Tserge-
 teg, melly mellett az én Szerelmesem le-he-
 veredett, a' ki egyedül uralkodott Szí-
 vembe'!

Kellemetes Fa, a' mellyre támaszkodott!

Szent és tiszta Levegő, mellybe' Szemei
 Szívemet febesítették — halljátok óh! hall-
 játok utolsó Szavaimat.

Kedves Képe az Emlékezetnek! Eggykor
 az Ágokról húltt egy Virág-esső Kebelébe,
 és be-rakta Ditsősséggel. —

Eggynehány szállongott Köntösére, más
 szöke Hajára, a' melly Gyöngygyel ékeske-

dett, és az Arannyal vetélkedett — és még más szerelmes Tévelygésben kerengett, 's mondani látszott: Itt uralkodik a' Szerelem!

Gyakran bámúlva mondtam: Paradisom' Lakosa ez! olly Feledékenységbe mérítettek az ő Isteni Lépése, Abrázatja, Szavai, és édes Mosolygása, annyira el-távoztattak a' Valóságtól, hogy azt sohajtoztam: Mint, és mikor jöttem én ide! Mert nem ott, a' hol voltam, az Egekbe' véltem lenni magamat . . .

Azóltá tetfzik olly igen nékem ez a' Környék, és másutt nem találok Nyugodalmat.

Oh te, a' ki annyiszor hangzafz Jajjaimmal egyedül-való Völgy! és te Folyó, a' melly Könnyeimtől dagadzfz!

Vadak, sebes Madarak, úszó Lakosai a' Haboknak, mellyeket ez a' zöld Part határoz!

Te,

Te , Foházzkodásimtól fel-melegített
Levegő!

Kies Ösvény , a' melly most nékem olly
nehéz !

Oh Halom , melly ez előtt gyönyörköd-
tettél , és most szomorítasz , a' mellyre csak
Szokásból vezet a' Szerelem !

Fel-találom én a' ti régi Formátokat,
de nem magamba' Nyomorúltban , a' ki sok
Örömek után Fájdalmak' Lak-helyévé lettem.

Itt láttam az előtt Szerelmesemet ! és
ugyan azon Nyomdokokon térek most víz-
fzár , azt a' Helyet nézni , a' mellyen Lelke
az Ég-felé repültt , és szép Fedelét a' Föld-
nek hagyta.

Ha a' Madarak' Panaszit , vagy a' zöld
Ágak' tsendes Tsörgését , a' híves Nyári-Szel-
lökben , vagy a' villogó Forrás' Zuhogását
a' virágos Partok mellett , hallom , ott a'

hol a' Szerelemtől mély Gondolatokba me-
rítve, le-ülök, és írok :

Ott látom, ott hallok azt, a' kit az
Ég meg-mutatott, és most a' Föld fedez,

Mert még most-is felel Sohajtásimra :
Miért eméfted magadat Idő előtt, azt mond-
ja szánakodva ; miért omlanak a' Búnak Pa-
taki szomorú Szemeidből ?

Ne sírj én-felettem — az én Napjaim
örökké-valók lettek, midőn meg-hóltam ; —
és midőn Szemeimet bé-zártam, meg-nyíltak
azok a' hozzá-járúlhatatlan Világosságnak.

A' Képzelődés' Szárnyain fel-emelkedett
az én Lelkem a' Magasságba, a' hol az la-
kozik, a' kit a' Földön keresek, és nem
lelek. —

Itt láttam én ötöt a' harmadik Meny-
ben. Szébb volt mint az előtt, és nem-is
olly kevély.

Kezemnél meg-foga, és azt mondá:
Ezekben a' Helyekben fogsz még velem lak-
ni, ha meg nem tsalnak Kívánságaim . . .

Én vagyok az, a' ki néked olly sok
Küzködést okoztam, a' ki Nap-számomat
az Éjj előtt el-végeztem.

Az én Bóldogságomat nem fogja-meg
emberi Elme; tsak téged' várlak még ide,
és a' ki a' Földön maradott az én Földi-
borítékomat.

Oh miért halgatott? miért húzta Kezét
vissza? mert ezen szerelmes, és szüz Sza-
vak' Hallására kevés hibázott, hogy mind-
járt a' Menyben nem maradtam.

Mit tefzel? mit gondolsz? miért tekín-
tesz-vissza azokra az Időkre, a' mellyek vissz-
za nem térnek soha, Vígafztalás nélkül-való
Lélek! Miért táplárod azt a' Lángot, a'
melly téged' éget?

Azok a' szerelmes Szavak, azok a' kedves Tekintetek, a' mellyeket magadnak ábrázolsz, a' Földről el-tűntek.

Késő már azokat keresni!

Ne újítsd halálos Fájdalmadat, ne kövesd ezeket az édesen kísértő Képzéseket, kövess erősebb, és bátorságosabbat, a' melly bődög Végre vezet.

Keress az Eget, ha itt alatt nem tet-
szik! —

Kn.

KACHIMIR,

vagy

Az ártatlan Hegyek.

Indostánnak leg-végsőbb Szélében, a' Kaukasus' Hegye, és a' Kis-Tibeti, és Rája-Gamoni Hegységekkel be-szorítva, fekszik Kachimir Ország, a' melly talán egyetlen a' Maga Nemében, mint-hogy nints talán több olly Tartomány, melly olly kis Kerületben annyi Szépséget foglaljon.

Eggy kellemetes Tartományotska ez — tellyes lassú emelésű Halmokkal, Hofzsa 30. és Széle 10. vagy 12. Mért-föld.

A' leg-első Hegyek, mellyek Határi gyanánt szolgálnak, közép Magasságúak, Fákkal, és Legelőkkel be-terítve, a' hol Tehenek, Juhok, Ketskék és Lovak legelnek.